

blijven tot uw grootvader terugkeert. Hij kan zich niet lang meer laten wachten."

„U heeft gelijk dokter en uw voorschrift wil ik opvolgen."

Deze woorden deed zij vergezeld gaan van eene beweging, die van het tooneel was afgezien en die zóó duidelijk was, dat Hartman had moeten vertrekken, al had hij nog volop den tijd gehad. Met een lichte buiging nam hij afscheid, gaf als dokter nog eenige wenken en verliet toen het kamertje om zich naar huis te spoeden.

Onder het gaan bedacht hij, dat Judith in staat zou zijn ondanks den wil van haar grootvader, toch naar den schouwburg te gaan, maar hij kende haar genoeg gezond verstand toe om zich niet aan zulk een groot gevaar bloot te stellen.

Vlug snelde hij de eene straat in en de andere uit en bereikte zijne woning

juist op het oogenblik, dat het rijtuig, dat mevrouw had doen voorkomen, voor de deur stilstield. Nog even had Hartman gelegenheid op pruilenden toon te vernemen, dat mevrouw zoo lang had gewacht, dat zij had gevreesd het genot, dat haar heden wachtte, te hebben moeten derven, dat.... enfin, wij weten het allen, vrouwen kunnen in weinig tijds heel wat zeggen en.... Hartman hoorde zijn vrouwtje gaarne praten. Maar toen hij in het rijtuig zat en vernam, dat hij er wel niets tegen zou hebben, wanneer haar ouders tegelijk met hen naar de opera gingen en de koetsier daaromtrent reeds ingelicht was, toen zweeg Hartman en keek naar de lantarens, die hen



Juist op het oogenblik, dat het rijtuig....

voorbijvlogen, naar de helverlichte winkels, naar alles, behalve naar zijn vrouwtje, die hare mislukte pogingen om hem aan het praten te krijgen opgaf en een wanhopig spel begon met haar waaier.